

MƯỜI BỐN CHỮ THƠ MƯỜI BỐN GIỌT GIỌT TRẦM GIỌT BỔNG TẠ TRI ÂM

Tôi ở Mỹ lâu, tôi giống Mỹ, gặp ai tôi cũng nói Hello, người Hello lại, tôi vui lắm, nghĩ trọn ngày tôi sống rất vui...

Nhưng có nhiều hôm không xuống phố, cũng không lên núi, ghé cà phê. Tôi ngồi một góc hên nhà trọ...tôi chẳng làm chi cũng mệt mề!

Đọc báo, nghe đài, không thích thú. Mở vài trang sách thấy toàn thơ...Hình như thơ chẳng bao giờ cũ dù có nhiều bài đã rất xưa!

Bài của Đặng Dung, tôi thích nhất - người con trai đó khóc vô tư (?) "Thời lai đồ điếu thành công dị, vận khứ anh hùng ẩm hận đa!".

Tôi cũng làm thơ...thơ rất buồn, bạn bè thường đọc, nói..."Không thương! Đàn ông gì yếu như lau sậy, chiều sáng mơ màng chuyện khói sương!".

Không lẽ thơ tôi thơ-sướt-mướt? Thơ không định hướng lá cờ bay? Tại vì gió chứ, vì sương, khói, tất cả nằm ngoài những ngón tay...

Nhắc tới ngón tay, tôi tưởng tượng của ai lướt phím cây đàn tranh vang vang những tiếng buồn ai oán ngắt lịm trắng vàng góc biển xanh...

Rồi nhớ Má tôi nằm dưới mộ, Ba tôi xương cốt chẳng còn đâu, anh em bè bạn đều jy tán...Tôi hiểu đời là cuộc biển dâu!

Tôi chào ai gặp khi ra phố là muốn thân tình đỡ tủi thân...

*

*Mười bốn chữ thơ mười bốn giọt
Giọt trầm giọt bổng gửi tri âm!*

Trần Văn Lệ